

Ο Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας για την Κυριακή Ε' Λουκά

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Στο μήνυμά του για την Κυριακή Ε' Λουκά, ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#) κ. Δαμασκηνός μεταξύ άλλων τόνισε: “Αν η ψυχή μας συντονιστεί με τις λέξεις που εκφωνεί ο Ιερέας, είναι βέβαιο πως η πολυπόθητη ειρήνη, ως δώρο του Αγίου Πνεύματος, θα σκορπίσει τον σάλο και θα μας οδηγήσει στο ασφαλές λιμάνι της πίστewς”.

Παρακάτω ολόκληρο το μήνυμα:

Άγαπητοί μου Πατέρες καί Άδελφοί,
Παιδιά μου έν Κυρίw άγαπημένα,

Ζοῦμε σὲ ἓναν ταλαιπωρημένο πλανήτη ἀπὸ τὶς κραυγές τῶν ἐμπολέμων στὰ πεδία τῶν μαχῶν καὶ ἀπὸ τὸ αἶμα τῶν ἀθῶων στὶς ἐρειπωμένες πόλεις. Ἡ ψυχὴ μας ζητᾷ ὅσο τίποτε ἄλλο τὴν εἰρήνη καὶ ἡ καρδιά μας διψάει νὰ δεῖ ἐπιτέλους τοὺς ἀνθρώπους ἀδελφωμένους.

Ἡ λέξη «εἰρήνη», τόσο στὴν Παλαιὰ ὅσο καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη, ἔχει πολὺ μεγαλύτερο βάθος ἀπ’ ὅσο νομίζουμε. Δὲν σημαίνει μόνο τὴν λήξη τῶν ἐχθροπραξιῶν ἀλλὰ τὴν ἐσωτερικὴ πληρότητα, τὴν πνευματικὴ ἁρμονία καὶ τὴν συμφιλίωση ἀνάμεσα στὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν Θεό. Στὴ σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπὴ, ὁ ἀπόστολος Παῦλος συσχετίζει αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν εἰρήνη μὲ τὴν πίστη στὸν Χριστὸ καὶ καλεῖ τοὺς Ἑβραίους συμπατριῶτες του νὰ θεωρήσουν αὐτὴν τὴν πίστη ὡς τὸν μοναδικὸ δρόμο συνάντησης μὲ τὸν ἐπουράνιο Πατέρα ὅλων μας.

Ἡ ἁμαρτία, δηλαδή ὁ ἐκτροχιασμός ποὺ ἐπιλέξαμε ἀπὸ τὸν δρόμο ποὺ εἶχε χαράξει γιὰ μᾶς ὁ Θεός, ἔφερε στὸν ἄνθρωπο καὶ στὸν κόσμον ὀλόκληρο τὴν σύγχυση καὶ τὴν ταραχὴ. Μὲ τὴν ἁμαρτία, ὁ ἄνθρωπος ἔγινε ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καὶ ἐχθρὸς τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ φέρει καὶ πάλι στὸν ἄνθρωπο τὴν εἰρήνη, εἶναι ὁ Χριστός. Αὐτὸς ἄνοιξε ξανὰ τὸν δρόμο τῆς συνάντησης μὲ τὸν Δημιουργό μας. Αὐτός μᾶς φανέρωσε τὴν ἄπειρη πατρικὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ μας. Αὐτοῦ τὴν εἰρήνη ζητᾷμε συνεχῶς σὲ κάθε Θεία Λειτουργία.

Ἀμέσως, λοιπόν, μετὰ τὴν ἔναρξη τῆς Θείας Λειτουργίας μὲ τὸ «Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», ἡ πρώτη δέηση ποὺ ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερέας λειτουργός εἶναι: «Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν». Καλούμαστε δηλαδή, νὰ γεμίσουμε τὴν ψυχὴ μας μὲ τὴν εἰρήνη τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ὥστε νὰ ἀτενίσουμε νοερὰ τὸ πρόσωπό Του καὶ νὰ ἀπευθύνουμε πρὸς Αὐτὸν τὴν προσευχή μας. Χωρὶς τὴν εἰρήνη τῆς πίστεως, ὁ νοῦς δὲν μπορεῖ νὰ κινηθεῖ πρὸς τὰ ἀπόκρυφα μυστήρια τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ πρώτη δέηση ἀποτελεῖ τὴν ἔναρξη μιᾶς σειρᾶς μικρῶν δεήσεων ποὺ ἔχουν ὡς βασικὸ αἶτημα τὴν εἰρήνη καὶ τὴ συμφιλίωση μὲ τὸ Θεό, μὲ τοὺς συνανθρώπους μας καὶ μὲ ὅλη τὴ δημιουργία. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ὀνομάζονται «εἰρηνικά». Ὁ Ἱερέας στέκεται μπροστὰ στὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ μᾶς καλεῖ νὰ ἐναποθέσουμε μὲ ἐμπιστοσύνη ὅλους τοὺς φόβους, τὶς ἀγωνίες καὶ τὰ αἰτήματά μας στὰ χέρια τοῦ Κυρίου. Κάθε δέηση εἶναι ἓνας βαθὺς πόθος γιὰ μιὰ ζωὴ συμφιλίωσης καὶ ἀγάπης. Καὶ ὁ Ἱερέας συνεχίζει:

«Ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου». Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο ὄραμα καὶ ἡ μεγάλη εὐχὴ ὀλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητος σήμερα.

«Ὑπὲρ εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως». Σὰν ἓνα καράβι πλέει ἡ Ἐκκλησία μας στὰ ἀγριεμένα κύματα τῆς κάθε ἐποχῆς. Τὸ

πηδάλιο ὅμως κρατᾷ ὁ Κύριος καὶ Αὐτὸν παρακαλοῦμε νὰ κρατᾷ τὴν Ἐκκλησίαν σταθερὴ καὶ ἀταλάντευτη στὴν ἀλήθεια καὶ τὴν κοινὴ πίστη. Μόνον πάνω σὲ αὐτὰ τὰ δύο μπορεῖ νὰ στηριχτεῖ ἡ ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν.

«Ὑπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν». Παρακαλοῦμε τώρα τὸν Κύριο νὰ διαφυλάττει ἀβλαβῆ ἐπὶ αἰῶνες τὸν Ἱερό Ναὸ ποὺ βρισκόμαστε καὶ νὰ ἐκπληρώνει τὰ δίκαια αἰτήματα τῶν πιστῶν, ποὺ εἰσέρχονται σὲ αὐτὸν μὲ πίστη καὶ βαθιὰ εὐλάβεια.

«Ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, τοῦ τιμίου πρεσβυτερίου, δηλαδὴ τῶν Ἱερέων, τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας, δηλαδὴ τῶν Διακόνων, παντὸς τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν». Ἰδιαίτερα κατὰ τὴν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας, νιώθουμε τοὺς κινδύνους ποὺ συναντοῦν στὶς διακονίες τους οἱ λειτουργοί – Ἐπίσκοποι, Ἱερεῖς, Διάκονοι – καὶ παρακαλοῦμε τὸν Θεὸ γιὰ αὐτούς.

«Ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους, πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν». Ζητᾷμε ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ σταθεῖ δίπλα στό ἔθνος καὶ τὴν πατρίδα μας, μὲ τὴν προϋπόθεση νὰ ἔχουμε διαρκῶς στραμμένη τὴν ἐλπίδα μας πρὸς Ἐκεῖνον.

«Ὑπὲρ τῆς πόλεως καὶ ἐνορίας ταύτης... τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν». Ὁ ἄπειρος Θεὸς βρίσκεται αὐτοπροσώπως καὶ πλήρης σὲ κάθε ἐνορία καὶ σὲ κάθε πόλη. Γιὰ Ἐκεῖνον δὲν ὑπάρχει ἡ μεγάλη καὶ ἡ μικρὴ Ἐνορία, τὸ σημαντικὸ καὶ τὸ ἀσήμαντο ποίμνιο, τὸ «μακρὰ» καὶ τὸ «κοντὰ». Καὶ ἡ πιὸ μικρὴ σύναξη τῶν Χριστιανῶν εἶναι ὁ τόπος ποὺ κατοικεῖ καὶ ἀναπαύεται. Ἔτσι καὶ τώρα, ὁ Κύριος στέκει ἀνάμεσά μας.

«Ὑπὲρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν». Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ μὲ τὴν ἁμαρτία μετέβαλε ὁλόκληρὴ τὴ Δημιουργία σὲ πεδίο ἀρπαγῆς καὶ λεηλασίας, ἔρχεται τώρα νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ πάψῃ ἡ καταστροφικὴ ταραχὴ τῆς φύσεως καὶ νὰ ἔχει ὁ ἄνθρωπος τὸ περιβάλλον ὡς σύμμαχο στὶς εἰρηνικὲς του ἐργασίες.

«Ὑπὲρ πλεόντων, ὁδοιπορούντων, νοσοῦντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν». Μὲ τὴν ἀγάπη ποὺ γεμίζει ὁ Χριστὸς τὶς καρδιές μας, ὅπου μποροῦμε προσφέρουμε στὸν συνάνθρωπό μας. Οἱ δυνάμεις μας ὅμως δὲν ἐπαρκοῦν. Ζητᾷμε τώρα ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ ἀναλάβῃ Ἐκεῖνος τὴν παρηγοριὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴ σωτηρία τους ἀπὸ κάθε περίσταση.

«Ὑπὲρ τοῦ ρυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως ὀργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεὸς τῇ σῇ χάριτι». Γεμάτη θλίψεις εἶναι αὐτὴ ἡ ζωὴ, γεμάτη πειρασμοὺς καὶ ἀντιξοότητες.

Εἶναι στιγμὲς ποὺ ὁ νοῦς βρίσκεται σὲ πλήρη σύγχυση ἀπὸ τὰ ἀπανωτὰ χτυπήματα καὶ τὸ κορμὶ πάσχει ἀπὸ τὴν ἀσθένεια. Τότε, μόνον τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ δώσει λύσεις καὶ μόνον ἡ ἀγάπη Του μπορεῖ νὰ παρηγορήσει καὶ νὰ στηρίξει.

Στὸ τέλος κάθε δεήσεως, ὁ ἱεροψάλτης, ὡς φωνὴ ὅλων μᾶς ἐπαναλαμβάνει τὸ «Κύριε ἐλέησον». Εἶναι ἡ στιγμή, τῆς ἐπίγνωσης πὼς οἱ δυνάμεις μας δὲν ἐπαρκοῦν, πὼς οἱ πτώσεις μας εἶναι διαρκεῖς, πὼς οἱ πνευματικοὶ κόποι μας δὲν εὐοδώνονται. Τὸ «Κύριε ἐλέησον» εἶναι μιὰ κραυγὴ πρὸς τὸν Χριστὸ νὰ ἀναλάβει Ἐκεῖνος ἀποκλειστικὰ τὴ σωτηρίά μας.

Στὸ τέλος τῶν «Εἰρηνικῶν» μνημονεύουμε τὴν Παναγία καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους καὶ ὁδηγούμεστε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ὠραιότερες φράσεις ὁλόκληρης τῆς Θείας Λειτουργίας: «Ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα». Ἕνα κάλεσμα εἶναι αὕτὴ ἡ δέηση! Κάλесμα γιὰ βαθιὰ ἀγάπη μὲ τοὺς ἀδελφούς μας καὶ παράδοση ὁλόκληρης τῆς ζωῆς μας στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Ἀδελφοί μου,

Ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς γνωρίζει πόσο συχνὰ ἡ ταραχὴ καὶ ὁ φόβος, ἡ ἀπογοήτευση καὶ ἡ ἐσωτερικὴ συγκρούσεις, τὸ παράπονο καὶ ὁ θυμὸς κατακλύζουν τὴν ψυχὴ μας καὶ ἐκδιώκουν τὴν γαλήνη καὶ τὴν εἰρήνη. Τὰ «Εἰρηνικὰ» ἀποτελοῦν μιὰ ἀνακεφαλαίωση ὅλων τῶν αἰτημάτων ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχει ἓνας ἄνθρωπος καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἐπαναλαμβάνονται ἄρκετὲς φορὲς κατὰ τὴν διάρκειά τῆς Θείας Λειτουργίας. Ἄν ἡ ψυχὴ μας συντονιστεῖ μὲ τὶς λέξεις ποὺ ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερέας, εἶναι βέβαιο πὼς ἡ πολυπόθητη εἰρήνη, ὡς δῶρο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, θὰ σκορπίσει τὸν σάλο καὶ θὰ μᾶς ὁδηγήσει στὸ ἀσφαλὲς λιμάνι τῆς πίστεως. Τρεῖς εἶναι οἱ προϋποθέσεις: ἡ ἐπίγνωσις τῶν ἀσθενῶν μας δυνάμεων, ἡ ἀπόφασή μας νὰ μετανοοῦμε διαρκῶς καὶ ἡ ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη στὸ ἔλεος καὶ τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ. Ἕνα «Κύριε ἐλέησον» περιμένει ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ μᾶς ἀγκαλιάσει. Ἄς χαρίσουμε στὸν ἑαυτό μας τὴν ἀπέραντη γαλήνη αὐτῆς τῆς ἀγκαλιάς.

Μὲ ὅλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπη,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ